

RESSÒ DE LA PARAULA

La resplendor de l'humà (III)

De la mà de Dante Alighieri, ajudats pel suggeriment que ens fa el papa Francesc en la seva carta *Candor Lucis Aeternae*, anem descobrint que des de la fe cristiana allò humà és reafirmat en el seu autèntic valor. Però no només això, sinó que allò humà és portat a la seva plenitud.

El poeta ens porta al Paradís.

El Paradís, el cel, és considerat de vegades com el lloc de Déu i, per tant, se sol dir que és el lloc on allò humà no compta, com si la persona humana es dissolgués en Déu. I és tot el contrari. El Paradís de la *Divina Comèdia* és l'estat en el qual la persona humana és plenament ella mateixa.

D'una banda, tot allò humà que realitzem aquí a la terra, les opcions que fem cada dia en l'exercici de la nostra llibertat, té, per al creient, una dimensió eterna. Si aquestes opcions lliures estan fetes segons veritat; si, com hem vist en Dante, responen a una recerca de la felicitat, obrant el bé i gaudint de la bellesa, llavors podem pensar que la llibertat humana és un dels més grans dons que hem rebut de Déu creador. Diu la carta del Papa:

«Fins i tot els gestos quotidians i aparentment insignificants tenen un abast que va més enllà del temps, es projecten en la dimensió eterna. El do més gran que Déu ha donat a l'home perquè pugui aconseguir el seu destí final és precisament la llibertat, com afirma Beatriz: "do que Déu, en la seva liberalitat, / ens va fer en crear-nos, el que està amb la bon-

dat / més conforme i el que més estima, / va ser el del lliure albir".» (*Paradís V*, 19-22)

D'altra banda, tot el que és veritablement humà es troba en el Paradís ple de llum i de glòria. Això és el més important. Dante no té cap inconvenient a afirmar que els benaurats viuen en el cel «amb els seus propis cossos». Això no ens ha d'estranyar. El cos humà de Crist ressuscitat era real. Sant Pau ens diu que serem ressuscitats amb un cos gloriós com el seu.

D'aquí ve que la carta del Papa afirmi: «La humanitat, en la seva realitat concreta, amb els gestos i les paraules quotidianes, amb la seva intel·ligència i els seus afectes, amb el cos i les emocions, és elevada a Déu, en qui troba la veritable felicitat i la realització plena i última, meta de tot el seu camí.»

Aquest és un dels fonaments de la dignitat humana, segons la nostra fe. El cos físic, amb les seves capacitats, sa o malalt, i les seves febleses; la nostra psicologia, emocions, sentiments, temperament, caràcter, la nostra intel·ligència i els nostres afectes seran en el Paradís. No seran anul·lats, però sí transformats.

¿Què significa aquesta transformació? Molts han intentat posar-li un nom: divinització, transfiguració, glorificació... Sant Joan diu clarament que «encara no se'ns ha manifestat com serem. Sabem que, quan es manifesti, serem semblants a Ell, perquè el veurem tal com és» (*1Jn 3,2*).

Ser semblants a Déu no significa ser menys humà. Recordem que vam ser creats a imatge i semblança seva. El Paradís és la recuperació de la semblança amb Déu, com deien els Sants Pares. Si algú volgués esbrinar quina humanitat «s'assembla a Déu» no ha de fer més que mirar Jesús de Natzaret, que és el mateix Déu amb rostre plenament humà. Ell és certament la plenitud humana.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

D'un a un. D'una a una

Quantes vegades ens hem admirat i ens ha sorprès que l'Evangeli ens parli de tantes i tantes persones que Jesús va curar. De petit em meravellava que es parlés de cecs que hi veien, de coixos que caminaven i de sordmuts que tornaven a escoltar i a parlar. I moltes altres malalties de les quals només n'havia sentit parlar a l'Evangeli.

Malgrat haver vist com Jesús curava tanta gent, no semblava que la situació de la gent d'aquell país, Pales-

tina, millorés completament. En moltes ocasions l'Evangeli ens adverteix: li portaven tots els malalts del poble i en curava molts. Sempre m'ha sorprès, entre el «tots» i el «molts». Si podia, per què no els curava tots? La resposta queda en el misteri profund de l'acte de fe que suposa la curació.

I també em sorprèn, ara ja de gran, que Jesús quan cura, pràcticament sempre cura d'un a un. És un continu de guaricions personals, fins i tot, la

majoria de vegades, amb un contacte físic directe i molt evident. Amb saliva i amb fang inclosos, en alguns miracles estranys.

L'Evangeli té un episodi amagat, que em sembla que cal tenir molt present. La vegada que Jesús es va decidir a curar 10 leprosos de cop, li va sortir malament. Només un dels 10 li va tornar a donar les gràcies pel regal que Jesús els havia fet, curant-los. Podria molt ben ser, i és una broma, que Jesús des d'aquell moment es propo-

sés anar guarint a cada persona per fer prendre consciència de l'acció salvadora de Déu. No ens pot passar desapercebut el que Déu fa amb nosaltres permanentment. Déu té comptats els nostres cabells i Déu ens concedeix a cadascú el do del seu Amor. D'un a un. D'una a una. Som únics i irrepetibles.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

El resplandor de lo humano (II)

De la mano de Dante Alighieri, ayudados por la sugerencia que nos hace el papa Francisco en su carta *Candor Lucis Aeternae*, vamos descubriendo que desde la fe cristiana lo humano es reafirmado en su auténtico valor. Pero no solo eso, sino que lo humano es llevado a su plenitud.

El poeta nos lleva al Paraíso.

El Paraíso, el cielo, es considerado a veces como el lugar de Dios y por tanto, se suele decir, el lugar donde lo humano no cuenta, como si la persona humana se disolviera en Dios. Es todo lo contrario. El Paraíso de la *Divina Comedia* es el estado en el que la persona humana es plenamente ella misma.

Por un lado, todo lo humano que realizamos aquí en la tierra, las opciones que hacemos cada día en el ejercicio de nuestra libertad, tiene, para el creyente, una dimensión eterna. Si estas opciones libres están hechas según verdad; si, como hemos visto en Dante, responden a una búsqueda de la felicidad, obrando el bien y gozando de la belleza, entonces podemos pensar que la libertad humana es uno de los mayores dones que hemos recibido de Dios creador. Dice la carta del Papa:

«Incluso los gestos cotidianos y aparentemente insignificantes tienen un alcance que va más allá del tiempo, se proyectan en la dimensión eterna. El mayor don que Dios ha dado al hombre para que pueda alcanzar su destino final es precisamente la libertad, como afirma Beatriz: “El mayor don que Dios, en su liberalidad, / nos hizo al crearnos, el que está con la bondad / más conforme y el que más estima, / fue el del libro al bedrío”...» (*Paraíso V*, 19-22)

Por otro lado, todo lo que es verdaderamente humano se halla en el Paraíso lleno de luz y de gloria. Esto es lo más importante. Dante no tiene ningún reparo en afirmar que los bienaventurados viven en el cielo «con sus propios cuerpos». Esto no nos debe extrañar. El cuerpo humano de Cristo resucitado era real. San Pablo nos dice que seremos resucitados con un cuerpo glorioso como el suyo.

De ahí que la carta del Papa afirme:

«La humanidad, en su realidad concreta, con los gestos y las palabras cotidianas, con su inteligencia y sus afectos, con el cuerpo y las emociones, es elevada a Dios, en quien encuentra la verdadera felicidad y la realización plena y última, meta de todo su camino.»

Este es uno de los fundamentos de la dignidad humana, según nuestra fe. El cuerpo físico, con sus capacidades, sano o enfermo, y sus debilidades; nuestra psicología, emociones, sentimientos, temperamento, carácter, nuestra inteligencia y nuestros afectos estarán en el Paraíso. No estarán anulados, pero sí transformados.

¿Qué significa esta transformación? Muchos han intentado ponerle un nombre: divinización, transfiguración, glorificación... San Juan dice claramente que «aún no se nos ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando se manifieste, seremos semejantes a Él, porque le veremos tal cual es» (*1Jn 3,2*).

Ser semejantes a Dios no significa ser menos humano. Recordemos que fuimos creados a su imagen y semejanza. El Paraíso es la recuperación de la semejanza con Dios, como decían los Santos Padres. Si alguien quisiera averiguar qué humanidad «se parece a Dios» no tiene más que mirar a Jesús de Nazaret, que es el mismo Dios con rostro plenamente humano. Es ciertamente la plenitud humana.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Formació per als agents de Pastoral Familiar

La Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida va organitzar unes jornades d'agents de Pastoral de Família i Vida els dies 9 a l'11 de juliol, amb el tema «De nou la família cristiana. El primer anunci a les famílies». Els participants van poder assistir presencialment al Complex Residencial Fray Luis de León (Guadarrama), o telemàticament en directe.

L'objectiu d'aquesta trobada era començar a aprofundir els quatre itineraris exposats durant el Congrés de Laics del 2020 i, concretament, en aquesta ocasió es va centrar en l'itinerari del primer anunci a les famílies, amb ponències d'experts i taules rodones d'experiències de primer anunci. Entre aquestes intervencions, els delegats de Família i Vida del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Juan Anto-

nio Rodríguez i Maite Canut, van donar una aportació sobre els curssets prematrimonials en clau catecumenal.

També es va parlar de dues convocatòries importants programades per al 2022: La Setmana del Matrimoni, del 14 al 20 de febrer, i la Trobada Mundial de les Famílies, prevista per al mes de juny a Roma, amb la qual es tancarà l'Any Família *Amoris Laetitia*.

► **Festa major a Olivella.** La Parròquia d'Olivella té com a titulars sant Pere i sant Fèlix i la festa major se celebra un diumenge al voltant de l'1 d'agost, quan es recorda sant Fèlix, l'Africà. Enguany, a més tindrà un element més a destacar: l'inici de la rehabilitació de les teulades de l'església i la rectoria. Aquests elements dels edificis es trobaven afectats per humitats i filtracions, motiu pel qual, per garantir la seguretat de les persones i com a mesura de prudència, es va haver de tancar al culte el temple parroquial l'any 2019. Ara, per tornar a obrir-lo, s'inicien les obres, amb l'esforç de la parròquia, que es compromet a pagar un préstec, amb el suport del bisbat, i amb l'ajuda de les col·laboracions privades que puguin arribar.

L'eucaristia de la festa major serà presidida pel bisbe Agustí del mateix dia 1 d'agost, a les 12.30 h, i la coral «El somriure d'Olivella» acompanyarà en els cants, entre els quals el recuperat cant dels *Goigs als Patrons*.

► **Festivitat de sant Ignasi, en l'Any Ignasià.** Els 500 anys de la conversió de sant Ignasi se celebren entre el 20 de maig de 2021, aniversari de la ferida que va patir Íñigo de Loiola a Pamplona, i el 31 de juliol de 2022, festivitat de sant Ignasi. El proper 30 de juliol, a les 19.30 h, a la Basílica de Santa Maria del Mar, se celebrarà la vigília de sant Ignasi, al mig d'aquest Any Ignasià, presidida pel cardenal Joan Josep Omella, i celebrada pels altres bisbes, entre els quals el bisbe Agustí Cortés i pel general superior de la Companyia de Jesús, P. Arturo Sosa Abascal, SJ.

► **Nou habitatge compartit de Càritas a Vilanova i la Geltrú.** Un nou equipament d'habitatge social adreçat a persones sense llar

ha pres forma al pis de la rectoria de la Parròquia de Santa Maria de la Geltrú, amb un espai de 134 m² distribuïts en 3 habitacions per a dues persones cada una, espais comuns i terrassa. El projecte es diu «El Llimoner», i el proper 28 de juliol hi haurà l'acte de presentació oficial amb les autoritats i la benedicció dels locals per part del bisbe Agustí Cortés. En canvi, diumenge 1 d'agost, de les 10 a les 12 h, tindrà lloc una jornada de portes obertes per a tothom que vulgui conèixer l'equipament.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

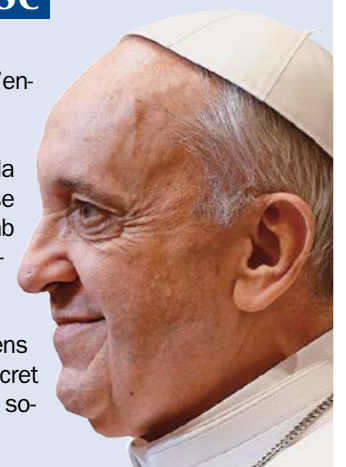
i en el cor: són vies segures d'accés al cor del Pare» (21 d'abril).

► **@Pontifex:** «Hem trencat els llaços que ens unien al Creador, als altres éssers humans i a la resta de la creació. Necessitem sanar aquestes relacions danyades, que són essencials per a sostenir-

nos a nosaltres mateixos i a tot l'entramat de la vida» (22 d'abril).

► **@Pontifex:** «La plenitud de la vida i de l'alegria es troba en lliurar-se per l'Evangeli i pels germans, amb obertura, acceptació i benevolència» (22 d'abril).

► **@Pontifex:** «El Senyor de la vida ens vol plens de vida i ens dona el secret de la vida: aquesta es posseeix solament lliurant-la» (23 d'abril).

Assemblea de diaques

El dijous 8 de juliol es va celebrar a la Casa de l'Església l'Assemblea ordinària del Col·legi Diaconal presidida pel bisbe Agustí, començant amb la pregària de Vespres a la capella i continuant, després, a la Sala de Consells, amb un repàs de les activitats i situacions viscudes des de la darrera Assemblea, celebrada fa un any i set mesos, precisament el 8 de novembre de 2019.

Diversos diaques presentaren una síntesi del treball de formació permanent sobre el laicàt del darrer curs, seguint els itineraris del Congrés de Laics del 2020 «Pueblo de Dios en salida»:

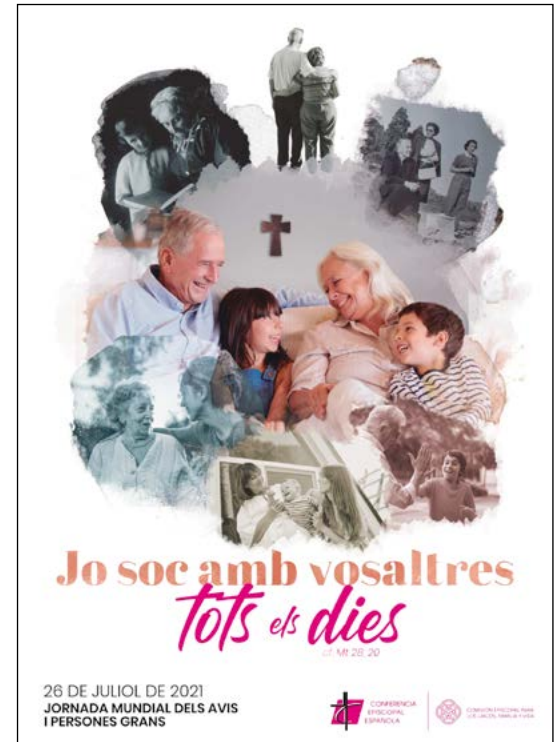
- Josep Maria Gómez va parlar sobre la descoberta de la vocació laical;
- Xavier Artigas sobre l'acompanyament;
- Miquel Àngel Jiménez en relació a la formació;

- Albert Manich va parlar de la presència en la vida pública.

També es va reflexionar sobre els reptes i oportunitats que ha suposat la pandèmia per a la vida i ministeri dels diaques, remarcant la importància de l'acompanyament en situacions de vulnerabilitat i l'acollida de nous fidels que s'han acostat a l'Església.

Es va esmentar la importància de revifar i viure la crida al servei diaconal, animant a la participació en recesos, exercicis, considerant també les jornades i trobades telemàtiques organitzades per la Comissió Episcopal per al Clergat, de la CEE, i fent arribar material per a progressar en una relació més viva amb el Senyor que ens ha cridat a servir l'Església. Es va parlar de l'acompanyament dels aspirants al diaconat, que en aquest moment a la nostra diòcesi són set.

I Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran

Engüany se celebra per primera vegada aquesta Jornada amb el lema «Jo soc amb tu dia rere dia» (cf. Mt 28,20). Quan el Papa ho va anunciar el passat 31 de gener, va establir que se celebraria el quart diumenge de juliol, al voltant de la festivitat de sant Joaquim i santa Anna, els avis de Jesús. Davant la coincidència del 4t diumenge de juliol amb la solemnitat de l'apòstol sant Jaume, la celebració de la Jornada aquest any es trasllada al dilluns 26, coincidint plenament amb el record de sant Joaquim i santa Anna.

El lema «Jo soc amb tu dia rere dia» vol expressar la proximitat del Senyor i de l'Església a la vida de cada persona gran, especialment en aquest difícil moment de pandèmia. També és una promesa de la proximitat i l'esperança que mútuament, joves i grans, poden expressar-se els uns als altres, sense oblidar la missió evangelitzadora, d'anunci, de pregària i de guiatge de la gent gran i els avis vers els joves.

SIMPOSI DIGITAL PER A DIAQUES

«El rostre canviant del diaconat en un món en canvi»

Organitzat pel Centre Internacional per al Diaconat, del 15 al 18 de setembre de 2021, en format telemàtic. Començarà amb la benvinguda del Sr. Cardenal Joan Josep Omella i amb la participació, entre d'altres, del bisbe Gebhard Fürst de Rottenburg-Stuttgart i el Dr. Francesc Torralba, per a ajudar als diaques a respondre a les crisis ecològiques, econòmiques, culturals i socials del món d'avui, tenint en compte, també, les aportacions de les darreres encíclics *Laudato Si'* i *Fraterni Tutti*. Més informació i inscripcions al [web del Centre Internacional per al Diaconat](#).

AGENDA

■ Festa de sant Llorenç, titular de la catedral i patró de Sant Feliu de Llobregat. Dimarts 10 d'agost, a les 12 h, eucaristia de festa major presidida pel bisbe Agustí Cortés. A la tarda, a les 19.30 h, també a la catedral, Concert de Sant Llorenç amb el conjunt musical «Ave Verum», organitzat per la parròquia amb entrada lliure.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / SI 195 / Mt 13, 31-35]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / SI 102 / Mt 13,36-43]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / SI 98 / Mt 13,44-46]. Santa Caterina Thomas, verge agustina, de Mallorca; sant Victor I, papa africà i mr.; sant Pe-

re Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana.

29. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / SI 83 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10.38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Fèlix II, papa (romà, 483-492).

30. ■ Divendres [Lv 23,1-4-11.15-16.27-34b-37 / SI 80 / Mt 13,54-58]. *St. Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i dr. de l'Església; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / SI 66 / Mt 14,1-12]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fundador de la Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 16, 2-4.12-15 / SI 77 / Ef 4,17.20-24 / Jo 6,24-35]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.; Sant Feliu, mr.

Sant Jaume apòstol

COMENTARI

«Vosaltres beureu el meu calze»

Quin contrast entre l'evangeli i la primera lectura! A l'evangeli, la mare de Jaume i Joan demana: *Maneu que aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. Podem dir que són els mateixos dos apòstols els qui ho demanen. De fet, al mateix evangeli, Jesús s'adreça directament a ells. Volen els primers llocs, volen honors. Però a la primera lectura hem escoltat: *El rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan*. Ja abans el text diu: *Ells [el gran sacerdot i tots els seus partidaris] en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort*. Què deien? *Obeir Déu és primer que obeir els homes*. I prediquen Jesús com a *Salvador* i els conviden a la *conversió*. Jaume és el primer dels condemnats a mort! Però ja Jesús les havia advertit: *Podeu beure el calze que jo he de beure?* I ells diran: *Sí que podem*. I Jesús ho confirma: *És cert, vosaltres beureu el meu calze*. Però això no els dona cap preferència en el Regne definitiu de Déu. És a dir Jaume (i Joan) estan disposats a patir i a morir per Crist (això vol dir beure del calze) però esperant rebre'n la recompensa. Els apòstols ara volen honors; després, un cop Crist ha ressuscitat i ha enviat l'Esperit Sant només volen ser fidels al missatge de Jesús ni que això els suposi la mort: s'han convertit totalment. L'honor de Jaume és haver estat el primer en morir per Crist. Jesús recorda a tots (perquè tots volien ser els primers): *Qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau*. I Jesús posa al davant el seu exemple: *El Fill de l'home ha vingut a servir els altres i a donar la seva vida per tots els homes*. Pau subratlla que aquesta és també la situació que viuen els apòstols: *Sempre i pertot arreu portem la mort de Crist en el nostre cos... Però aquest no és final*. L'apòstol diu al mateix temps: *La vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal*. *Aquell que ressuscità Jesús ens ressuscitarà a nosaltres*. El final és la vida, la resurrecció. Jaume és el primer lloc en morir i en ressuscitar!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquells dies, el testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els Apòstols i els presentaren al sanedrí.

El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els Apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort. Més tard el rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten pertot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i pertot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. És ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús sempre estem a mercè de la mort, i així la vida de Crist es manifesta en la nostra carn mortal. Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida en vosaltres. L'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem.» Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra, no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui el meu Pare ho ha reservat.» Quan els altres deu sentiren tot això s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado. Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón. Les hicieron comparecer ante el Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen». Ellos, al oír esto, se consumían de rabia y trataban de matarlos. El rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,7-15)

Hermanos: Llevamos este tesoro en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros. Atribulados en todo, mas no aplastados; apurados, mas no desesperados; perseguidos, pero no abandonados; derribados, mas no aniquilados, llevando siempre y en todas partes en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo. Pues, mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. De este modo, la muerte actúa en nosotros, y la vida en nosotros.

Pero teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los hijos de Zebedeo con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?». Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda». Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Podéis beber el cáliz que yo he de beber?». Contestaron: «Podemos». Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra los dos hermanos. Y llamándolos, Jesús les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo».

Igual que el Hijo del hombre no ha venido a ser servido sino a servir y a dar su vida en rescate por muchos».